

Cântec de prieten

„CANTACUZINO, IA-ȚI
BOARFELE ȘI MIȘCĂ!”

Sau cum

„Ana, Luca și cu Dej
Au băgat spaima-n burgheji”

Cântec de prieten

Închinat **Oanei Orlea**

(21 aprilie 1936 – 23 iulie 2014)

Spre veșnică aducere-aminte!

Icoane de seară, paingăni de
licăr/ târziu spre cazarmă/
țipăt de focuri/
cu dulci adieri de iernare,
alămuri de ceară topite în carmă/
sentințe și jocuri/...

Răsună grav tristeți de fluide/
prin spații holteie loviri,
molatice ploi/
Și somnul se-ascute adânc/
totuna îmbracă posibile, noi/
Biruinți/...

Vezi bine, noaptea-i o știmă,/ o
amortire-n versete de pace și
sfinți, /
Atent, bolnăvind, istovit, de
vrajă murmură scocul, de-a
dura se duc/
Pe socluri chiar lauri/
purtați fiteșcine. Și eu ridic
cântări după cântare/
și tot înclin garafa lângă suflet;
închină blând anahoret minunile
tescane/...

Alături tu din exilată istovirea,
Mă voi limita la a aminti aici fap-

Căci va veni o vreme/ cu patimă
ciobită,/

Când unul dintre noi înalță plinul/
iar celălalt, sunând din oase/ –
adăugat

În noapte – (cât de ușor e clinul!) –
Nu va umbri un zâmbet,/

Ci/

Va/

Citi/

în zодii/ și-n harta cerului cernită...
...!!!

Astăzi îi citesc sufletul,
amintirea și părerea de rău:

„În 1991, când președin-
tele Mitterrand a vizitat România,
am aflat că acesta ar fi promis gu-
vernului român să sosească la
București cu multdoritele rămă-
șițe... Am făcut, firește, cele ne-
cesare și totul s-a oprit... A fost,
din nou, pace până în 1997. Am
fost atunci din nou, contactată
prin intermediul Cabinetului de
avocați Ceccaldi din Paris. Aceș-
tia mi-au trimis o scrisoare în nu-
mele guvernului român, cerân-
du-mi să iau notă de instaurarea
democrației populare în România
și să accept, în sfârșit, întoarcerea
rămășițelor marelui compozitor
în țara sa de origine. Și, din nou,
am avut un moment de slăbi-
ciune... În mai 1998 s-a întocmit
un protocol de acord... Părțile
și-au dat acordul la acest proto-
col. Eu l-am semnat, urmând ca
până la data limită să-l semneze
și un reprezentant al guvernului
român. Doar că dinspre guvern a
început un vals al ezitărilor și ter-
giversărilor, care s-a prelungit
până când a trecut termenul final
și protocolul de acord a devenit
caduc. **Am fost scutită, astfel de
a face o greșală pe care aș fi re-
gretat-o toată viața, pentru că
între timp am luat la cunoștință
de ultimul testament al lui
George Enescu, datat 1952,
care le anulează pe celelalte...**
Mă voi limita la a aminti aici fap-

tu că Palatul Cantacuzino de pe
Calea Victoriei a fost donat în
1967 de bunica mea Maria Can-
tacuzino Ministerului Culturii
pentru constituirea unui Muzeu
George Enescu. La ora când în-
chei acest rezumat al penibilului
serial îmbibat de ipocrizie și în-
cunurat de afacerisme, e pură
fantezie să mai vorbim de *memo-
ria* lui George Enescu: situația
palatului, subînchiriat unor terți
care nu au legătură cu cultura –
inacceptabilă încălcare a actului
de donație – este dezastruoasă, ca
și aceea a Tescaniului, pe cale de
a fi transformat într-o anexă – o
altă încălcare fără de scrupule a
actului de donație în care se sti-
pulează limpede că propieta-
tea este donată pentru a deveni
un *înalt așezământ cultural*...
...Regretabil e faptul că... se dis-
truge în capitalismul postcomu-
nist ceea ce nu a distrus comu-
nismul. Ce ar trebui oare să se în-
tâmplescă pentru ca un cor puternic
să-și ridice vocea întru apărarea
patrimoniului pe care Maruca
Cantacuzino și George Enescu
l-au lăsat moștenire nu mie, ci în-
tregii națiuni?... ...În 1990 am
fost în România cu un convoi
umanitar... După un lung mo-
ment de emoție, țuică fiartă și în-
frățire, dimineața a venit trezirea
la realitate. Realitatea era că no-
tabilitățile erau exact aceleași ca
înainte de căderea lui Ceaușescu.
Preotul – o huidumă cu nas de
tapir – și un tânăr securist frumu-
șel... formau o pereche de temut...
Totul era neverosimil și absurd,
înfrățirea era o farsă programată.
A doua zi, pe drumul de întoar-
cere, puțin înainte de a ajunge la
frontieră, am cerut ca mașinile să
se oprească, pretextând o nevoie
urgentă. M-am dat jos din mașină
și **am tras un plâns**. Câțiva copii
au apărut de nicăieri. Francezii se

căinau că nu mai aveau mâncare – copiii cereau, de fapt, *ciungă* și țigări și au vrut să (ne) ia aparatul de fotografiat. La frontieră, grănicerii români s-au comportat ca niște anchetatori, bătându-și joc de noi în fel și chip. Francezii au mai ținut un discurs despre democrație, convingși de utilitatea lui...! ...Mă îngrozește uitarea colectivă. A ține minte nu înseamnă a te da cu capul de pereți în fiecare dimineață. A ține minte înseamnă a-ți trăi viața firesc, fără a pierde vreo fărâcă din marile și micile bucurii pe care ți le oferă ea...”

...!!!

Și iartă-i, Doamne, „păcatele” ei! Pentru că:

- Este fiica celebrului aviator Constantin Cantacuzino – Băzu și a Ancăi Diamandy;
- Este, prin alianță, nepoata lui George Enescu și legatară sa testamentară;
- Este nepoata prințesei moldave Maruca Cantacuzino;
- Este autoarea mai multor romane scrise în limbile română și franceză;
- Este arestată, pe nedrept, la numai 16 ani, sub învinuirea de complot, înaltă trădare și acțiune subversivă împotriva regimului roșu, „bucurându-se”, mai apoi, de „binefacerile reeducării”, prin teroare, în pușcăriile patriei – 14 la număr! – adevărate temnițe-ubliete, cu nume de sinistră amintire: Văcărești, Jilava, Pipera, Târgșor, Mislea, Malmaison etc., iubindu-și țara și neamul care a odrăslit-o... Așadar, fii, Doamne, martorul inimii mele, iertându-mi tăgăda!... Pentru că și la îngeri se umblă cu șoldă!

Dan SANDU

Paralelisme

În viață, ca și în matematică, noțiunea de paralelism sare în ochi de la distanță. O celebră axiomă spune că dacă două drepte sunt paralele cu o a treia dreaptă, atunci și ele sunt paralele. E adevărat: cu o floare nu se face primăvară, dar cu o axiomă tocim dus-întors toate scările istoriei din trecutul și prezentul unor țări pe care le-ai scrutat cu pașii, cu inima și mai ales cu lumina ochilor.

În amurg de toamnă și în prag de iarnă am vizitat Insula Creta și Nordul Italiei: Veneția și Padova, respectiv, împrejurările acestor localități superbe.

Fiecare secundă, fiecare pas, îmi scormonea curiozitatea și paralelismul ideologic și existențial cu locurile dragi mie – Grădina Maicii Domnului – România.

Dumnezeu a făcut lumea în șapte zile, cer, iarbă, păsări etc., etc., dar probabil și Măriei Sale i-au rămas între degete resturi pe care a uitat să le ascundă vederii noastre.

Lucrul acesta mi-a dat de gândit. În Creta, curățenia reprezentă oglinda grecilor dintre ape. Nici o străduță, cât de îngustă, n-am văzut să se etaleze cu mucuri de țigară, hârtii, cârpe, plastic etc. Aloe Vera și măslinii înmiresmau aerul pudrat cu sare de mare, chemându-te continuu la bronzat pe o plajă cu nisip mașcat adus de valurile mării, din adâncurile ei, pentru a ciuguli între degete pietricele colorate, smulse probabil de la colierele legendarelor gorgone.

Fericit ești când mergi la muzee, la plimbare, la o cafea. La restaurante, fructele de mare, diversele meniuri sunt însoțite, gratuit, de un rachiu grecesc, care deschide pofta gurmanzilor, acel ouzo care se servește, după spusele lor, doar într-o atmosferă prietenoasă.

De remarcat este și faptul

că majoritatea restaurantelor au chelneri români care s-au adaptat condițiilor și principiilor cretane.

Am întâlnit și un taraf improvizat de „români” care cântă manele și merg cu pălăria în mână de la masă la masă după câțiva bănuți.

Și am întâlnit, la un capăt de stradă, doar o „româncă” dornică să adune ceva bani pentru copilul pe care-l ținea strâns la piept. Acest pasaj descrie în mică măsură dreapta Creta din axioma enunțată mai sus.

Cei drept, paralela la care m-am gândit este dreapta Italia.

Cele două drepte sunt paralele de la un capăt la altul, de la minus la plus infinit.

Aici, în împrejurimile Veneției, toate străzile și drumurile sunt impecabile.

Nu sunt denivelări în asfalt, nu sunt găuri. Semnalizarea circulației este lesne de descris, calificativul este maxim. Curățenia este la ea acasă. Centrele istorice, Veneția și Padova, sunt pline de turiști din toată lumea. Frumos, frumos, frumos!...

Seara, carnea crudă a iedulețelor din România este luată în vizor de clienții cu bani de pe cine știe ce meleaguri.

A treia dreaptă ar fi România. O știm cu toții, flămândă de noutăți, de dor de muncă sau de destrăbălare. Doamne, această dreaptă suferă torsioni, contuzii, rățaciri, iubire și dispreț.

Dar cine este de vină?

Răspunsul este unic: politicienii care sunt umbre reci pe fața pământului, ei nu știu cum și pentru ce ar trebui să fie icoane în Grădina Maicii Domnului. Sunt propriile lor simboluri satanice!

Probabil, când Dumnezeu a făcut asemenea creaturi, le-a făcut din resturile Lui menajere!

Marin MOSCU